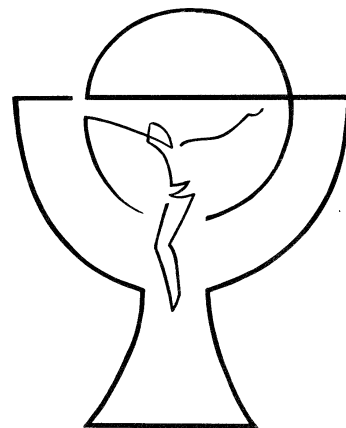

TOLLE, LEGE!*(VEDD ÉS OLVASD! – Szent Ágoston)***A év – 25. évközi vasárnap****Gondolatok vasárnapra****ÖRÖMMEL TÉRJÜNK VISSZA AZ EUCHARISTIÁHOZ!**

„[...] templomunk szent hely maradjon mindenkor [...].
 Az isteni kegyelem árja mossa le itt az emberek vétkeit,
 hogy fiaid, Atyánk, meghaljanak a bűnnek,
 és újjászülessenek az örök életre.
 Az oltár asztala köré egybegyűlt híveid
 itt ünnepeled a Húsvét szent titkát,
 és táplálja őket Krisztus Igéje és testének vétele.
 A dicséret áldozata zengjen itt az öröm hangján,
 az emberi szó az angyali énekhez társuljon,
 és a világ üdvéért szüntelenül szálljon hozzád az imádság.
 A szükséget szenvedők itt segítségre leljenek,
 az elnyomottak igazi szabadságra jussanak,
 s az istenfiúság méltóságát öltse magára minden ember,
 míg a mennyei Jeruzsálembé boldogan el nem érkezik.” *(Robert Sarah bíboros)*

25. ÉVKÖZI VASÁRNAP

Az Úr útjai nem a mi útjaink! Ez figyelmeztet bennünket, hogy az üdvösség útja nem könnyű, saját erőnkől képtelenek vagyunk megtenni. Csak Isten segítségével tudjuk a nehézségeket legyőzni.

Iz 55,6-9; - A mi útjaink tévesek, egyedül helyes út az, amely Isten akaratával egyezik. A parancsok mutatják a helyes utat, amelyet lelkiismeretünk világít meg. Rajta csak akkor jutunk célba, ha Krisztussal szeretetben összeforva tesszük meg. Ezt az utat járta Szt. Pál is.

Fil 1,20a-24. 27a; - Az Úr mindnyájunkat megtérésre és az örök életre hív. Annak elnyerése azonban az ő nagy ajándéka és nem a mi érdemünk.

Az Ő igazságossága messze felülmúlja az emberi igazságosságot tökéletességben és szentségben. Döntéseibe nemcsak igazságossága, hanem irgalma is megmutatkozik.

Mt 20,1-16a - Isten igazságossága megkívánja tőlünk, hogy dolgozzunk. Nem csak azért szükséges a munka, hogy emberi méltóságunk tudatára ébredjünk, hanem azért, hogy Isten tetszését és az örök jutalmunkat elnyerjük.

GYERTEK TI IS! – Martos Levente

Az evangéliumi történet az igazságossággal indít, de a jóságához érkezik. Főszereplője nem a zúgolódó ember, bár számára, illetve általa számunkra is itt, az Úrral való beszélgetésben tárul fel a példabeszéd igazi mondandója. Ebben a pillanatban mi magunk állunk az Úr előtt, mint Izrael, a választott és nemes szőlő, amely olykor nehezen szívelte, hogy Isten a nemzeteket is meghívta és felkarolta, vagy mint az a számtalan sok ember, aki úgy érzi, másoknak mindig könnyebb, s az ő fáradozásukat közben senki sem értékeli igazán. Ha sikerül belépnünk ebbe a párbeszédbe - éppen mert valahogy magunkra vettük a zúgolódók belső helyzetét -, igazságunk bizonygatása helyett talán rácsodálkozhatunk Isten jóságára, aki mindenkit be akar kapcsolni, aki azt akarja, hogy mindenki hozzáteheszen valamit a nagy egészhez, aki arra igyekszik felszabadítani az embereket, hogy ne kelljen egymástól félniük, ne kelljen a saját ajándékukat elégtelennek, életüket értelmetlennek, utolsónak tartaniuk.

A TÉTLEN SZŐLŐMUNKÁS IMÁJA - Mt 20,1-16a

Jézusom!

Hálát adok Neked, hogy feltételek nélkül elfogadsz engem.

Hogy te tudod, Hozzád tartozom, és nem mondasz le rólam.

Hálát adok Neked, hogy kegyelmed halálom napjáig ingyenes,
hogy Te teljes jóságodban nem hiányosságaimat kéred számon tőlem.

Hálát adok Neked, hogy számodra nem veszhetek el soha,
s ha én elfordulok Tőled, Te akkor is rám találsz.

Nem akkor, ha várom, de akkor is, ha nem számítok rá, hogy jössz.

Csendesen átölelsz, befogadsz határtalan szeretetedbe.

Elhiszem, hogy a szemedben nem létezik a rossz,

csak az örök lehetőség, hogy bennem élve, általam kifejezd magad.

Tégy késszé, hogy szólni tudj rajtam keresztül,

nyilvánulj meg bennem, hogy többé már ne én legyek a fontos,
hanem egyedül Te.

Segíts, hogy közvetítem jelenléted a világban! Ámen.

FÉLELEM – Anzelm Grün

A dán vallásfilozófus, Soren Kierkegaard pontos különbséget tett félelem és szorongás között. A félelem - mondja Kierkegaard - mindig valamilyen meghatározott dologra, egy konkrét veszélyre vonatkozik: Félek a farkastól, a repülő lezuhanásától, a vizsgától. Ezzel szemben a szorongás Kierkegaard számára nem tárgyi vonatkozású. Az, amit veszélynek találunk, meghatározatlan marad benne. A rettegés alapérzéssé válhat...

S ugyanakkor megtapasztaljuk, hogy a világ nem tartja be, amit ígér. Minden,

ami összeköt minket a világgal, törékeny: testünk sebezhető, a tulajdon mulandó. Nem vihetjük magunkkal a halálba. Már a szkeptikus prédikátor is ezt mondja nekünk a Prédikátor könyvében. Miután oly sokat fáradozott sikerért és szórakozásért, tulajdonért és biztonságért, be kell ismernie: „Láttam mindent, ami csak végbemegy a nap alatt, és kiderült: minden - csak hiábavalóság és szélkergetés.” (Préd 1,14).

János evangéliumában Jézus összeköti a félelmet a 'világban-való-létünk'-kel. Johannes Schneider így fordítja le ezt a verset: „A világban féltek, de bízzatok, mert legyőztem a félelmet.” (Jn 16,33)...

A kényszeres ember félelme a saját értéktelenségétől való félelem. Értéktelennek tapasztalom meg magam a világban. Ezért ott teljesítménnyel és munkával kell bebizonyítanom értékemet. Ám minél jobban igyekszem, hogy teljesítményemmel bizonyítsam értékemet, annál erősebb lesz a félelem. Végeredményben csak abban a hitben tudom legyőzni, hogy úgy, amilyen vagyok, függetlenül minden teljesítményemtől, Isten feltétel nélkül elfogad engem...

S végeredményben mindenben Istent látjuk. Ezért a világban vagyunk, de a világ nem ural minket. Amikor Isten mindent áthat, akkor a világ elveszti félelemkeltő voltát. Akkor a világban Istennel találkozunk. Így a félelem legyőzése - János evangéliuma szerint - egyrészt a világgal szembeni szabadságban áll, másrészt a világ hit általi átváltozásában. A hitben látjuk, hogy Isten maga Jézus Krisztus által jött a világba. S Istennel elteltként válik ez a világ számunkra otthonná. Ám a legmélyebb otthon e világon a tudás, hogy Istenben gyökerezünk. Istenben lenni - ez adja meg nekünk a félelmünktől való valódi szabadulást.

EGY CSÉSZE KÁVÉ – Gyökössy Endre

Kari bácsi - így hívták vásárlói a hentesmestert - letette a csontvágó bárdot, s beszólt a pénztáros Marikának, aki a parányi öltözőben matatott:

- Lefutott a reggeli roham. Kapcsolja be a kávéfőzőt, ránk *fér* egy jó erős dupla. Fáradtan nekidőlt a tőkének, s gépies mozdulattal törölgette kezét fehér kötényébe.

Akkor pillantotta meg a boszorkányt a húsbolt bejárata előtt.

Röviden a Boszit, mert a segéddel és Marikával így „becézték” maguk között a mindig elhanyagolt, csapzott hajú nőt, akinek soha, semmiféle hentesáru nem volt elég jó és szép. Olykor háromszor is kicseréltette a már csomagolásra kész, olcsó hússzeletet, s a „lehet-e pár dekával több”-re mindig határozott nemmel válaszolt. Újra kellett méricskélni még a parizert is, amelynek a végét következetesen levágatta a hentessel. Ha pár dekával több csontot rakott a leveshúshoz, a nő tüstént szóvá tette. S ha a húst a mérlegre csapta, rászólt:

- Még ne vegye le! Várja meg, amíg egészen megáll a mutató!

Hát ilyen volt, és ezért nevezték Boszinak. Most kint a boltajtó előtt öreg pulija fölé görnyedve, annak pórázát bogozta a fa derekára.

- Hogy a nyű essen bele abba a vén dögbe! Még ránézni is rossz. Olyan lompos, csimbókos, mint a gazdája - fortyant fel a méreg Kari bácsiban.

Ám a Boszi már ott állt előtte, köszöntésül csak biccentett, és egy vastag szelet vesepecsenyét kért, de nagyon szépet.

A hentes kezében megállt a hatalmas szeletelő, mert Boszi eddig csak olcsó húsokat vett. Felvágottak közül is többnyire parizert vagy szafaládét - fél párat. Ezért biztonság kedvéért megkérdezte:

- Vesepecsenyét és vastag szeletet kér?

- Igen - mormolta a nő maga elé. Nem nézett a hentesre.

- Nagy szeletet és a legszebbet! - hangja élessé vált.

Kari bácsi csak annyit tudott róla, hogy nemrég ment nyugdíjba, és öreg pulijával él magányosan, egy vén házban, ami a háború óta gránátszilánkoktól ragyás.

Ingerülten kapott fel a pultról egy nagy darab vesepecsenyét, hogy levágjon belőle. Ám alighogy felemelte, a nő máris rácsattant:

- Ne abból, a másiktól!

Kari bácsinak nehezőre esett, hogy ne csapja le a húst, és felvegye a másikat. Fagyos udvariassággal kérdezte:

- Ebből jó lesz?

Boszi a pult fölé görbedt, és úgy nézte a barnásvörös húst. Meredten és olyan sokáig, hogy a természetes hentes karja megremegett. A nő végre megszólalt:

- Jó, de azt a fehér micsodát vágja le róla!

A hentes már mondani akart valamit - valami belevalót -, amikor észrevette, hogy az előtte álló nő hangtalanul sír, és egész teste reszket. Beesett, barázdált arcáról az állára, onnan ráncos nyakára folyt a könny. Le se törölte, csak a húst nézte mereven, összepréselt ajakkal.

A mester úgy megdöbbsent, hogy levegőben maradt mindkét keze, a hússal és a késsel együtt. Szólni akart, de csak tátogott. Végre óvatosan letette a vesepecsenyét, rá a kést; az asszony felé hajolt, s tőle olyan szokatlan szelídséggel kérdezte, hogy a segéd is odafigyelt:

- Mi baj? (folytatás a következő héten...)

Szerkeszti és kiadja: Horváth László kórházlelkesz ☎ 20/ 77-386-55; 30/ 849-8280

<http://korhazkapolna.hu> ; korhazlelkesz.sopron@gmail.com; <http://www.facebook.com/korhazkapolna/>

Kórházkapolna: **szentmise vasárnap 11 órákor**

Hívjon betegéhez időben papot, amint kórházba kerül!